

Адриан Лазаровски

Кръвта на Ктхулу
(пролог към романа „Конан“)

– Събуди се, пачавро! – гласът беше дрезгав и стържещ, сякаш излизаше от гърло, цялото осеяно с назъбени остриета. – Достатъчно дълго те чаках да се наспинкаш, не мислиш ли?

Криана отвори очи. В първия момент не успя да прецени къде се намира – единственото, което знаеше с положителност, беше, че това ниско помещение с масивни напречни греди по тавана едва ли би могло да се сравнява с разкошните ѝ покои, намиращи се в дома на баща ѝ в Кеми. После възприятията ѝ отстъпиха пред мощната атака на заобикалящата я обстановка и тя долови протяжното скърцане на дъските, ритмичното поклащане на пода, монотонния шум от плискане на вода.

– Почина ли си хубавичко, курво? Ще ти трябват доста сили за онова, което съм ти приготвил, малка мръснице – процеди през зъби мъжът, след което момичето чу резкия звук на затръшната масивна врата, придружен от приглушеното хихикане на онези, които очевидно бяха останали зад нея.

Девојката надигна глава от мръсната рогозка, на която лежеше (ох, колко ѝ липсваше огромното легло с балдахин, разположило се царствено в центъра на спалнята ѝ, в чиито прохладни завивки прислужниците всяка вечер втриваха неземни благоухания, пристигнали от екзотични земи и където тя се отдаваше на приказни мечти за бъдещия избраник на сърцето си), сподави надигания се в гърлото ѝ писък, провокиран от пробягалия наблизко опърпан кафеникав плъх с мазна опашка, и впери поглед в посетителя си. Той вдигна над главата си (доколкото му позволяваше изгърбения свод) фенера, който държеше в дясната си ръка, и го закачи на специално пригодената за целта кука, забита в една от дебелите греди, подпиращи тавана. Така милостивата прегръдка на мрака бе заменена от жестоката безсрамност на светлината, на чийто фон външността на мъжа, прекрачил прага на помещението, се откри с болезнена яснота пред зора на девојката. Криана изхлипа.

– Не ти ли харесва това, което виждаш, пачавро? – попита той. – Или трябва да възприема въздишката ти като любовен копнеж, а? Подобре свикни с гледката, защото ще ѝ се наслаждаваш още безброй пъти, и то от много по-близко разстояние – смехът му прорязва въздуха в каютата, тъй както рждасал меч стърже о бедрена кост.

Пред очите на момичето стоеше едър мъж с плетена ризница, която обгръщаше тялото му от врата до коленете. Нямаше да е преувеличение да се каже, че тя беше единственото хубаво нещо в него – мека и лъскава, прецизно изработена от стотици метални халки, захванати една за друга. Тя бе пристегната на кръста му с дебел червен пояс, отрупан с

мазни лекета. На него бе закачена платнена торба, редом с нея видеше къс ятаган, а над пояса надвисваше подпухналото му шкембе. Под ризницата личаха панталони с неопределен цвят, а на краката му имаше набръчкани кожени ботуши. От ръкавите на ризницата се подаваха тлъсти ръце, чиито мускули отдавна бяха потънали в дебел слой мазнина, но навярно все още криеха огромна сила. Обаче ако торсът му вдъхваше респект и отвращение, то главата му бе източник на истински ужас.

– Познай кой ми направи това, малка курво! Твоят брат – любимото ти братче, което няма да видиш никога повече – натрапникът се ухили, разкривайки уста, половината зъби, от която бяха почернели, а другата половина изобщо липсваха. При опита му за усмивка тя най-сетне успя да разбере какво точно не е наред с лицето му – цели парчета кожа липсваха оттам, а тези, които все още стояха на мястото си, бяха почернели и набръчкани като изгорял пергамент. От дупките в плътта сълзеше жълтеникава гной, но в най-голямо количество тя беше около лявото му око, на чието място зееше грозен кратер с назъбени краища. – Защо ли? Ами защото аз собственоръчно го заклах в собствената му спалня! Захлах го, докато ти си спеше сладко в покоите си, а край тебе твоите близки умираха в нечовешки мъки! Само да го беше видяла! Кървеше като недоубита свиня, когато прерязах гърлото му.

Криана изпищя. Опита се да стане, да се нахвърли върху този човек, да му издере очите с ноктите си, но изведнъж бе повлечена назад и се строполи върху рогозката си. Чак тогава осъзна, че е завързана за стената, и усети впилите се като змии в китките ѝ груби конопени въжета.

– Не! Ти не си направил това! Не е вярно! – извика, а сълзи изпълниха ъгълчетата на очите ѝ. – Не може да е вярно!!!

– Така ли мислиш? Ето, виж сама, пачавро! – при тези думи той метна съдържанието на торбата към нея. Нещо кръгло се изтъркули по дъските, покриващи люлеещия се под, и се спря на сантиметри от носа ѝ. В същия миг я блъсна отвратителна воня.

– Не го ли познаваш, мръснице? Не разпознаваш ли родното си братче? Същата гарвановочерна коса, същата бяла кожа. Беше красив почти колкото теб, ала сега е МЪРТЪВ! – изкрещя последната дума едноокият.

Когато Криана осъзна истината, светът около нея почерня и изчезна, повличайки я в дълбоки черни въртопи, от които нямаше измъкване, все по-дълбоко и все по-дълбоко. Обаче ритникът, който се заби в кръста ѝ, я извади от вцепенението.

– Май веднъж вече ти казах, че спа достатъчно. Отварата, която купихме от онази вещица, явно ти е дошла в повече. Отсега нататък ще спиш само тогава, когато аз ти позволя – ако ти позволя – поправи се той, – пачавро.

– Но защо? Защо? – недоумяващо попита девойката.

– Не знаеш ли? Не знаеш?!? – отвратителната му физиономия се наведе към нея и зловонният му дъх нахлу в носа ѝ. – Именно твоят брат и баща ти ме вкараха в тъмницата. Те са виновни за всичко, което ми се случи там, за всички ужасни неща, които трябваше да преживея – зъбите му изскърцаха. – И аз ги преживях. Преборих се. Това, което не успя да ме убие, ме направи още по-силен. И жаден за разплата.

– Но те винаги...

– Какво? Са служели на закона ли? Да върви по дяволите този закон! Не аз съм виновен, че умирах от глад, че трябваше да прося по улиците, надявайки се на фалшивото милосърдие на богатшите като теб – той я заплю. – Когато ме взеха на онзи кораб, мислех, че ще умра. Всичко ми се струваше толкова непосилно и тежко. Не след дълго обаче видях, че пиратите са хора, които ценят смелостта, приятелството и верността. Те станаха моето ново семейство, там намерих всичко онова, което ми беше отказано в Стигия. И аз им се отплащам с храбростта и силата си, додето не настъпи онзи трижди проклет час, когато войниците на брат ти не ни победиха с вероломство, а после баща ти ни прати да изгнем в зандана. Затова и си платиха. Сега домът ви е изпепелен до основи, семейството ти е изклано, с жената на брат ти се позабавлявахме доста пъти, преди да умре – любимото ти братче гледаше с ей такива очи как се качваме отгоре ѝ един подир друг, а после и на него се изредихме. Слугите избихме, а тези слугини, които не бяха много дърти и грозни, взехме с нас на кораба. Сега те участват в невероятни представления – всяка вечер избираме по една, събличаме я гола пред целия екипаж, изреждаме ѝ се всички, след което я хвърляме в океана, за радост на акулите.

Момичето стоеше с широко отворени очи и още не можеше да повярва на онова, което чува. Възможно ли беше целият ѝ досегашен свят, всичко, което бе имало значение за нея, да е мъртво и безвъзвратно изгубено? С какво бе заслужила подобна участ? Защо боговете ѝ причиняваха това?

– Сигурно се питаш, защо си още жива, а, малка мръснице? Ще ти кажа – защото за теб реших да оставя най-интересната част. Това, което чу досега, е нищо в сравнение с онова, което ще сполети теб и тясната

ти непокътната...

Силен трус разтърси палубата. Пиратът залитна, но бързо възстанови равновесието си. Криана изплюзва прекъсването, за да попита:

– К-к-къде ме в-водите?

– Поддържахме курс към Бархарския архипелаг, пачавро. Навярно си чувала за него – страховитото свърталище на корсарите и пиратите. Попаднеш ли веднъж там, вече няма измъкване. Ще си стоиш на островите, докато пукнеш, мръснице! А в един момент със сигурност ще ти се прииска, защото там ще ти се изредят повече мъже, отколкото си виждала някога в скапания си живот!

Едноокият се приближи до нея, а на устните му бе разцъфнала лукава усмивка.

– Впрочем, мисля, че е добре да започнеш да свикваш още отсега, нали така, малка курво? – рече той, а междувремежно ръцете му взеха да развързват лекьосания му пояс.

Втори трус разтърси кораба. Мъжът изпусва, обърна се към стената вдясно от него и вдигна капака на малкото прозорче. През отвора Криана успя да мерне частица от необятната океанска шир, разстлала се под обсипаното с леденостудени звезди нощно небе. Искрящата чернота на морските талози беше толкова омагьосваща, че на нея ѝ се прииска да е навън, сред тях, да усети пречистващата им студена прегръдка и да се отпусне в обятията им. По-дълбоко и по-дълбоко, по-надолу и по-надолу.

Унесът ѝ бе нарушен от гръмкото изругаване на обезобразения. Той отвори вратата с внезапно движение, изхвърча навън и я затръшна зад гърба си. Криана успя да чуе неясните викове на моряците отвън, над които доминираше стържещият крясък на едноокия. Нещо ставаше, но какво?

Момичето се опита да пропълзи по-близо до прозорчето. Застана така, че китките ѝ да са максимално близо до стената, където бяха завързани въжетата, и надзърна през неголемия отвор. Океанът се простираше пред погледа ѝ, спокоен и величествен, а белите пенести вълни се разбиваха в бордовете с невъзмутимо постоянство. За миг като че ли ѝ се стори, че зърна нещо като светещо островче на стотина метра от кораба, но когато примигна, от него нямаше и помен.

„Сторило ми се е“, каза си девойката, но продължи да наблюдава грандиозната морска шир. В нея имаше нещо, което я успокояваше и макар и да не бе в състояние да я накара да забрави за случилото се с близките ѝ, успяваше да притъпи болката и да я успокои – донякъде.

Сълзите отново проблеснаха в очите ѝ и тя стисна юмруци, казвайки си, че трябва да бъде силна каквото и да стане.

Навън разправията продължаваше. Криана имаше чувството, че поне десетина души говорят едновременно, опитвайки се да се надвикат един друг. „Нека се карат“, каза си тя, „а какво ли не бих дала да се избият помежду си. Особено еднооктя. Неговата смърт жадувам най-силно.“

Момичето се огледа наоколо, търсейки някакъв предмет, какъвто и да е той, който да ѝ позволи да среже въжетата и да ѝ даде възможност да се освободи поне от тях. „Тогава бих могла да скоча във водата и да се удавя, което е за предпочитане пред онова, за което говореше обезобразеният.“ Единственото остро нещо, намиращо се в каютата обаче, бяха остриите зъби на плъховете, щъкащи наоколо. Те сякаш бяха обхванати от някакъв безумен ужас, защото тичаха непрекъснато из помещението, издавайки характерното си цвърчене, и потрепваха френетично с крачета и опашки по пода.

В този миг трети удар така разтърси кораба, че Криана полетя към отсрещната стена и едва не изтръгна китките си, когато въжетата се опънаха до краен предел. Тя изохка и се строполи на пода, който изненадващо започна да се издига. Мъжете отвън започнаха да крещят още по-силно, като техните викове съвсем скоро преминаха в неистови писъци, придружени от оглушителния звук на огромни маси вода, които сякаш се изсипваха в морето от гигантска височина. Като че ли корабът се бе натъкнал на някакъв грандиозен водопад, или бе залят от огромна вълна. Подът продължи да се издига, накланяйки се настрани. Дъските заплашително искърцаха, когато стената, на която се намираще прозорчето, постепенно се превърна в под, а той, от своя страна – в стена. Криана светкавично се долепи до мястото, където въжетата ѝ се свързваха със стената, стъпила с треперещи нозе недалеч от отвора в пода, представлявал доскоро страничен люк. Това, което зърна през него, я накара да потрепери от ужас.

Океанът се отдалечаваше. Да, отдалечаваше се. И то надолу – ако понятията горе и долу изобщо продължаваха да съществуват. Първо на пет метра, после – на десет, след това на петнадесет, двадесет, двадесет и пет. Коленете на момичето се подгънаха от страх и то всеки момент щеше да се строполи на пода, ако не се опитваше с всички сили да стои колкото се може по-далеч от зеещия отвор. Тридесет и пет, четиридесет метра. Криана изведнъж се почувства благодарна за въжетата, които стягаха ръцете ѝ, и горещо се молеше да издържат и да не се скъсат,

оставяйки я да полети в бездната. Петдесет метра, петдесет и пет. Дали океанът пропадеше, или корабът се издигаше в небето? Шестдесет и пет метра, седемдесет. „Глупости, това не може да е истина, аз бълнувам, всичко е заради онези ужасни неща, които ми наговори едноокият“ – такива бяха едни от последните мисли, преминали през съзнанието на момичето, преди милостивият мрак на забвението да го погълне.

А последното нещо, което слухът ѝ долови, миг преди чернотата да спусне булото си над нея, беше далечният, сякаш излизащ от недрата на Ада зов, подет от неznайните гласове на неведоми същества:

„Пх'нглуи мглв'нафх Ктхулу Р'лйех вгах'нагл фхтагн“

КРАЙ

© Адриан Лазаровски

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:
ИК „Яспис“, 2004

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4454>]